

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/38/2018
Identifikačné číslo spisu: 6114226136
Dátum vydania rozhodnutia: 24.10.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:6114226136.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu JUDr. Otto Markech, so sídlom kpt. Nálepku 336, 916 24 Horná Streda, správca konkurznej podstaty úpadcu W. K. - MĀSKO v konkurze, s miestom podnikania Svätoplukova 1339, 957 04 Bánovce nad Bebravou, IČO: 34 480 773, proti žalovanému Slovenská pošta, a. s., so sídlom Partizánska cesta 9, 975 99 Banská Bystrica, IČO: 36 631 124, zastúpeného advokátskou kanceláriou Advokáti Heinrich, s. r. o., so sídlom Skautská 12, 949 01 Nitra, IČO: 36 865 966, o zaplatenie 466,76 eur s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 64Cb/122/2015, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici z 25. októbra 2017, č. k. 41Cob/158/2017-147, takto

rozhodol:

I. Dovolanie odmieta.

II. Žalobca má proti žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) napadnutým rozsudkom potvrdil rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica (ďalej len „súd prvej inštancie“) zo dňa 07. februára 2017, č. k. 64Cb/122/2015-112, ktorým súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 466,76 eur s príslušenstvom s 8,05% p. a. úrokom z omeškania od 05. decembra 2014 do zaplatenia, priznal žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 % a uložil žalovanému povinnosť zaplatiť súdny poplatok v sume 27,50 eur.

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia odvolací súd uviedol, že medzi stranami bola uzavretá zmluva o podnájme nebytových priestorov zo 6. augusta 2009, ktorou žalobca ako prenajímateľ prenechal do užívania žalovanému nebytový priestor a na základe ktorej vznikla žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi za poskytnuté služby - nájomné aj za mesiac november 2014. Nájomné za užívanie predmetu nájmu bolo určené mesačne sumou 466,76 € vrátane DPH a to dodatkom č. 1 zo dňa 30. septembra 2011. Odvolací súd konštatoval, že pre rozhodnutie v spore bolo irelevantné incidenčné konanie vedené na súde prvej inštancie pod sp. zn. 26Cbi/63/2011, pričom poukázal na skutočnosť, že žalobca je vlastníkom prenajatej nehnuteľnosti, o čom rozhodol Okresný súd Bánovce nad Bebravou rozsudkom č.

k. 5C/80/2011-333 zo dňa 11. septembra 2014 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 17Co/1151/2014-480 zo dňa 01. júla 2015. Odvolací súd konštatoval, že súd prvej inštancie správne posudzoval účastníkmi uzatvorenú zmluvu podľa jej obsahu ako zmluvu o nájme nebytových priestorov a nie podľa jej názvu. Súd prihliadol na to, že v čase jej uzavretia bol úpadca v zmluve označený ako nájomca, v skutočnosti bol však vlastníkom nebytových priestorov. Konštatoval, že je síce pravdou, že žalovaný, nájomca, respektíve podnájomca uzatvoril dve zmluvy s rovnakým predmetom nájmu, respektíve podnájmu (druhú zmluvu dňa 28. augusta 2014 ako podnájomca so spoločnosťou JF Konsulting, s. r. o. Bánovce nad Bebravou ako nájomcom - prenajímateľom), žalovaný však v konaní netvrdil a ani nepreukázal taký právny relevantný dôvod alebo úkon, ktorého dôsledkom by bolo skončenie záväzkového vzťahu medzi stranami sporu, založeného zmluvou zo dňa 6. augusta 2009 v znení dodatku č. 1 zo dňa 30. septembra 2011. Ďalej vyslovil názor, že aj keď predmetné nehnuteľnosti a nebytový priestor boli zapísané do súpisu podstaty úpadcu CORTE, spol. s r. o. „v konkurze“, táto skutočnosť v predmetnej veci je bez právneho významu, pretože žalovaný predmetné nebytové priestory užíval na základe zmluvy zo dňa 6. augusta 2009, teda ešte pred zápisom nehnuteľnosti do konkurznej podstaty úpadcu CORTE, spol. s r. o. „v konkurze“. Nakoľko žalovaný nepreukázal, že žalobcovi nájomné za november 2014 uhradil, či už priamo alebo zložením do súdnej úschovy a plnenie tretej osobe nepredstavuje zánik povinnosti žalovaného, považoval žalobu za podanú po práve.

3. Proti uvedenému rozsudku odvolacieho súdu podal žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/, b/ CSP, ktorým žiadal, aby dovolací súd napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. K aplikácii ustanovenia § 422 ods. 1 písm. a/ CSP dovolateľ uviedol, že žalobca s ním vedie aj ďalšie spory, v ktorých ide o totožný predmet sporu, rozličné sú len obdobia, za ktoré žalobca od neho požaduje peňažné plnenie. Rozhodnutie o dovolaní tak bude mať priamy vplyv aj na ďalšie spory, ktorých hodnota presahuje sumu viac ako 25.030,72 eur vrátane príslušenstva. Žalobca podľa názoru dovolateľa účelovo rozdelil jeden spor na viaceré konania, v dôsledku čoho žiadne z nich nenaplnia podmienku dosiahnutia výšky sporu nad desaťnásobok minimálnej mzdy, spôsobom ktorým je de facto znemožnené žalovanému podať vo veci dovolanie pre nesprávne právne posúdenie veci. Poukázal na to, že požiadal o spojenie vecí, avšak súdy k uvedenému návrhu neprihliadli. Ďalej namietal, že súdy nesprávne vyhodnotili podnájomnú zmluvu zo dňa 6. augusta 2009 ako zmluvu nájomnú. Zdôraznil, že žalovaný uzatvoril podnájomnú zmluvu s JF Konsulting na podklade nájomnej zmluvy medzi CORTE a JF Konsulting, na uzatvorenie ktorej bol daný pokyn konkurzným súdom riadnym právoplatným súdnym rozhodnutím (uznesenie). Pokiaľ existovalo právoplatné rozhodnutie súdu (uznesenie Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 29. apríla 2014, č. k. 1R 8/2009-659), ktoré je záväzné pre každého, žalovaný má za to, že oprávnenie prenajať nehnuteľnosť a tým aj oprávnenie prijímať nájomné v danom čase (vrátane mesiaca november 2014) spoločnosť CORTE resp. JF Konsulting, s. r. o. a nie žalobca. Uzavrel, že musí byť daná právna ochrana tomu, že žalovaný splnil svoj záväzok vyplatením nájomného a úhrady za služby spojené s užívaním nehnuteľnosti subjektu, ktorý určil súd svojím právoplatným rozhodnutím. Žalovaný teda dodržiaval právoplatné rozhodnutie súdu. Uviedol, že podľa rozhodovacej praxe súdov práva a povinnosti spojené so súpisom majetku do konkurznej podstaty svedčia tomu správcovi konkurznej podstaty, ktorý majetok spísal ako prvý (viď napr. rozsudok NS ČR sp. zn. 29Cod/2086/2000 zo dňa 30. mája 2002). Dovolateľ ďalej poukázal na rozhodnutie publikované pod R 52/1998, podľa ktorého rozhodnutie súdu o určení vlastníckeho práva žalobcu, nie je takou právnou skutočnosťou, ktorá by sama o sebe mala za následok vylúčenie tejto veci zo súpisu majetku patriaceho do konkurznej podstaty. Keďže prelomenie zásady priority môže mať len právoplatné rozhodnutie súdu k žalobe o vylúčení veci z konkurznej podstaty, žalobca žiadal o prerušenie konania do právoplatného skončenia konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 25Cbi/63/2011. Za existencie uvedenej zásady priority, pokiaľ správca konkurznej podstaty je aj v priebehu sporu o vylúčenie veci zo súpisu majetku konkurznej podstaty oprávnený vec držať, užívať a používať jej plody a úžitky (vrátane nájomného) (viď R 27/2003) tak žalovaný, ktorý takéto nájomné uhradil, splnil svoju povinnosť. Zdôraznil, že na tejto okolnosti nič nemení ani to, že vlastníkom nehnuteľnosti bol W. K..

4. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“), ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v neprospech ktorej bolo napadnuté rozhodnutie vydané, zastúpená advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), bez nariadenia pojednávania dospel k záveru, že tento

mimoriadny opravný prostriedok žalovaného treba odmietnuť.

5. Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

6. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam (I. ÚS 4/2011). Pri zvažovaní dôsledkov zistených procesných nesprávností treba mať vždy na zreteli, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorý smeruje proti už právoplatnému rozhodnutiu súdu vykazujúcemu atribúty záväznosti a nezmeniteľnosti. Dovolanie v systéme opravných prostriedkov nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nie je treťou inštanciou, v ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie (viď napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/113/2012, 4Cdo/280/2013, 7Cdo/92/2012, 3Cdo/539/2014). Základná idea mimoriadnych opravných prostriedkov vychádza z toho, že právna istota a stabilita, nastolené právoplatným rozhodnutím, sú v právnom štáte narušiteľné len mimoriadne a výnimočne.

7. Úspešné uplatnenie dovolania je podmienené (primárnym) záverom odvolacieho súdu, že tento mimoriadny opravný prostriedok je procesne prípustný a až následne (sekundárnym) záverom odvolacieho súdu je, že dovolanie je aj opodstatnené. Pokiaľ dovolací súd nedospeje k uvedenému (primárnemu) záveru, platná právna úprava mu neumožňuje postúpiť v dovolacom konaní ďalej a pristúpiť až k posúdeniu napadnutého rozhodnutia z hľadiska vecnej správnosti v ňom zaujatých záverov; pokiaľ by dovolací súd posudzoval správnosť rozhodnutia napadnutého procesne neprípustným dovolaním, porušil by zákon. Ak preto dovolací súd dospeje k záveru, že dovolanie je procesne neprípustné, musí tento opravný prostriedok bez ďalšieho odmietnuť (viď uznesenie najvyššieho súdu z 26. mája 2015 sp. zn. 3ECdo/154/2013).

8. Na stručné odôvodnenie (§ 451 ods. 3 CSP) dovolací súd uvádza, že predmetom odvolacieho prieskumu v rozhodovanej veci má byť výlučne namietané právne posúdenie veci konajúcimi súdmi (t. j. prípustnosť jeho dovolania by mala vyplývať z ustanovenia § 421 ods. 1 CSP).

9. Podľa § 421 ods. 1 CSP dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky: a) pri ktorej riešení sa dovolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola riešená, alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

10. Prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je však limitovaná odsekom 2 uvedeného zákonného ustanovenia a taktiež aj ustanovením § 422 ods. 1 písm. a/ CSP.

11. Podľa § 422 ods. 1 písm. a/ CSP, dovolanie podľa § 421 ods. 1 CSP nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení (s výnimkou sporov s ochranou slabšej strany) neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada. Na určenie výšky minimálnej mzdy je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Podľa § 422 ods. 2 CSP na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie.

12. Z citovaných ustanovení vyplýva, že prípustnosť dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP je obmedzená nielen ustanovením § 421 ods. 2 CSP, ale aj ustanovením § 422 CSP. V zmysle uvedeného zákonného ustanovenia je dovolanie neprípustné v tzv. bagateľných veciach. Skutočnosť, či ide o bagateľnú vec je limitovaná predmetom konkrétneho konania, teda tým, o čo strane v tej - ktorej posudzovanej veci ide (II. ÚS 165/2017, III. ÚS 885/2016, I. ÚS 218/2017). Ak sa jedná o bagateľnú vec, dovolací súd dovolanie odmietne bez toho, aby skúmal správnosť právnych záverov odvolacieho súdu (resp. aj súdu prvej inštancie).

13. V rozhodovanej právnej veci sa žalobca domáha zaplata sumy 466,76 € s príslušenstvom. Na

vymáhané príslušenstvo sa pri posudzovaní prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 422 ods. 1 CSP neprihliada. Minimálna mzda ku dňu začatia konania (10. december 2014) predstavovala podľa Nariadenia vlády č. 321/2013 Z. z. sumu 352 €. Dovolací súd konštatuje, že v posudzovanom prípade ide o bagateľnú vec, keďže nie je splnená podmienka uvedená v ustanovení § 422 ods. 1 písm. a/ CSP, v zmysle ktorej pre prípustnosť dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 CSP musí výška dovolateľom žiadaného peňažného plnenia prevyšovať desaťnásobok minimálnej mzdy ku dňu začatia konania.

14. Na tomto závere nemení nič ani dovolateľom tvrdená skutočnosť, že medzi stranami sporu prebieha viacero súdnych konaní s totožným skutkovým a právnym základom. Dovolací súd je pri posudzovaní prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 CSP proti rozsudku odvolacieho súdu o peňažnom plnení viazaný výrokom napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu a rozsahom podaného dovolania. Pre záver o neprípustnosti dovolania podľa § 422 ods. 1 CSP je právne bezvýznamné, že súdy nižšej inštancie nevyhoveli návrhu strany sporu na spojenie viacerých skutkovo a právne totožných vecí na spoločné konanie, ktorých predmet sporu v súhrne prevyšuje sumu uvedenú v ustanovení § 422 ods. 1 CSP (publikované v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov pod R 80/2018).

15. Z tohto dôvodu dovolací súd uvádza, že dovolanie žalovaného podané podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ a b/ CSP je podľa § 422 ods. 1 písm. a/ CSP procesne neprípustné. Keďže dovolanie žalovaného smeruje proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému nie je procesne prípustné, najvyšší súd ho odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ CSP bez toho, aby skúmal správnosť dovolaním napadnutého rozhodnutia.

16. Dovolací súd rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

17. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.